

Nurettin'i sevgi ile anıyorum,

1977 Mart'ında uğradığım bir faşist saldırı sonrası geldiğim Samsun'da tamamen istirahat ve sürece bağlı bir iyileşme yaşadım Hastaneden çıkmam Nisan ayının 28 idi. Yani tarihe kanlı 1 Mayıs olarak geçen 1977 1 Mayısından 3 gün önce. Yaşanan saldırı ve ölen insanların hüznü yattığım yatakta siyasi kinimi bin kat daha artırmıştı. Ama maalesef devlet bu saldırıyı 1976 1 Mayıs'ında gelişen işçi ve halk muhalefetini bastırmanın aracı olarak hayata geçirmiş ve nedeni bilindiği halde hala sır gibi saklanan yapanlar ortaya çıkartılamamıştır.

Bu süreçte Samsun'da daha önceden tanıştığım ve Samsun ilişkilerini yürüten Nurettin ile her konuda yakın görüşmelerim oluyordu. Birlikte Samsun'a ilişkin konuşuyor ve neler yapılabileceğini tartışıyorduk ki aynı süreçte siyasi bağım olan örgüt içinde 1974'lerde birlik yapılanan bir grup ile yollar ayrılmış ve karşılıklı suçlamalar gelişmekteydi. Nurettin ve ben bu hareketle birlikte HK saflarına katılmış ve yaşanan sürece nasıl bakmamız gerektiğini de konuşuyorduk. Bir örgütlenmede hataların olabileceğini ve bunu da ancak yapı içinde kalarak düzeltebileceğimizi konuşmuş ve hareket içinde kalmaya karar vermiştik.

Benim bu konudaki kararım İstanbul'daki arkadaşlarım tarafından da merak ediliyordu. Ameliyat sonrası kontrol için gittiğim İstanbul'da okula uğramış ve bu konudaki tavrımı ortaya koyduğumda ne derece doğru yaptığımı da görmüştüm.

Evden ancak yarım ve ya bir saatliğine dışarı çıkıyor ve "Goldfinger" isimli bir kahvede oturan arkadaşlarla sohbet ediyorduk. Bu arada kitap okumam azalmış ve ancak dergi ve gazete okuyarak siyasi gelişmeleri takip ediyordum. Bir sabah Samsun Devlet hastanesi başhekimi ve aynı zamanda aile doktorumuz olan operatöre kontrol ve tedavi için gittiğimde babamın sabah erken saatte 6.30 gibi bir bey ile konuştuğunu gördüm. Babam yıllarca subaylık yapmış ve şehir kütüphanesinde müdür olarak çalışmakta ve devletin her kademesi ile yakın ilişkileri olan biriydi. Daha sonra bunu sorduğumda bana 8. Şubeden bir arkadaşı olduğunu söylemişti. Oysa bildiğim kadarıyla emniyette en çok 7. Şube vardı. Bunun anlamı ise sivil istihbarat olduğunu birkaç yıl sonra bir eylemde o kişiyi uzaktan not alırken gördüğümde anlamıştım.

Bu arada ameliyat sonrası ciğerlerim temizlenmiş ve en ufak sigara beni son derece rahatsız ediyordu. Eve gelenleri resmen kovar olmuştum. Nurettin ise benim rahatsız olmamam için balkona çıkıyor ve sigarasını içip öyle içeri giriyordu. Bu beni rahatsız etmiş ve arkadaşıma bu zulmü yapamam demiş ve de olmaz bir şey yaparak sigaraya başlamıştım. Hem de vurulduğumda üzerimde olan 1 eksiğiyle Bafra sigarası. Eve iki üç günde bir gelen Nurettin yine güzel bir sonbahar günü (18 Kasım) yanıma gelmiş ve sohbet ediyorduk. Bende dışarı çıkmak ve biraz yürümek istediğimi söyleyince gençlerin toplandığı "Goldfinger" kahvesine kadar yürüyelim dedi. O günler aynı zamanda yerel seçim arifesiydi ve Samsun'da tüm sağ partiler bağımsız aday olan ve gerici- şeriat siyasi anlayışa sahip bir kişiliği olan Kemal Vehbi Gül için çalışıyordu. (yıllarca belediye başkanlığı yapan bu kişi Mustafa Kemal'e hakaretten yargılanmış ve belediye başkanlığı görevinden aldığı bu ceza sonrası ayrılmak zorunda kalmıştı). Faşistlerde tüm kadroları ile onların seçim bürolarında toplanıyor ve saldırı üssü olarak kullanıyorlardı. Bizim gideceğimiz kahve ise Çiftlik Mahallesi idi. Bu kahve siyasi olarak bizimle aynı görüşte olan kişilerin takıldığı bir yerdi. Aynı zamanda Çiftlik Mahallesi genel olarak CHP'li ve tüm seçimlerde oyların %70 inin de alan bir yerdi, geriye kalan %30'u ise AP yandaşıydı. Ağabeyim de bizimle yürüyüşe katılmış ve sohbet ederek Çiftlik'e gidiyorduk ki Samsun Sanat okulunda okuyan bir genç gelip Nurettin'in kulağına bir şeyler fısıldadı. Sonra da Nurettin bana dönerek beni eve bırakacağını söyledi. Nedeni ise Çiftlik Mahallesi ana caddesi köşesinde seçim bürolarında toplanan faşistler olduğunu ve bana bir zarar gelmemesi için eve bırakacaklarını ve ondan sonra kahveye gidip arkadaşlarla ne yapacaklarına karar vereceklerini söyledi. Bende eve tek başıma gidebileceğimi ama kendisini savunabilecek bir şeyin yanında olup olmadığını sorduğumda arkadaşların getireceğini

söylemesi üzerine ağabeyim ve Nurettin'den ayrılarak akşam 5 gibi kahvede buluşmak üzere eve döndüm. Yaklaşık 3 saat sonra yani 4.30 gibi ağabeyim telefon ile beni arayarak dışarı çıkmamamı ve bir çatışma olduğunu Nurettin'in de yaralı olduğunu söyledi, yarasının da önemli olmadığını müşahade için hastanede bulunduklarını ifade etti. Gece eve geç gelen ağabeyim sabaha kadar hastanede yatacak olan Nurettin'in pekiyi olmadığını ama merak etmememi gerektiğini söyledi. Sabaha karşı saat 5 gibi kapı çalmış ve annemin açtığı kapıda ağlayan arkadaşlar ile karşı karşıya geldiğimde Nurettin'i kaybettiğimi anlamıştım. O an içimde bir yoldaşımı daha yitirmenin perişanlığı ile açık ameliyatım olduğu halde hemen dışarı çıktım. Hastane önünde toplanan arkadaşlarım ile gözlerimiz yaşlı ne yapacağımız ve nasıl bir cenaze töreni ile son görevimizi yerine getireceğimizi konuştuk. Samsun'da böyle bir cenaze ilk olacak idi. Hem siyasi sorumluluğu, hem de yoldaşlarımızı karşı sorumluluğumuz bizi düşündürüyordu. Siyasi konjonktür Samsun'da ya tek başımıza bir tören yapacağımızı ya da tüm devrimci, sol grupların katılacağı bir protesto ile Nurettin'in cenazesini kaldıracağımız ikilemini zorluyordu. Samsun kitlesellik anlamıyla Kurtuluş SD grubunun etkin olduğu bir ildi. Bu siyasi grup Devrimci yol grubundan 1974 gibi ayrılmış, Sovyetler Birliği konusunda hala sosyalist bir ülke olduğunu yaşanan olumsuzluğun ise sosyalizm içi sorunlardan kaynakladığını iddia ediyorlar ve o dönem bizim stratejik olarak karşı çıktığımız Emperyalizm ve sosyal Emperyalizm anlayışı ile TSİP ve TKP'lileri adlandırdığımız "Sosyal faşist" nitelemesine karşı çıkıyorlardı. Nitekim yapılan görüşmelerde önce bu sloganların atılmasına karşı çıktılar. Biz ise yoldaşımızın ideolojisine saygı gösterilmesini ve yine doğru bir şekilde savunduğumuz her grubun kendi slogan ve düşüncelerini ifade ediş tarzlarıyla katılabileceklerini söyledik. Ama katılımlarının da önemini bildiğimiz için güvence olarak sosyal faşizm ve sosyal emperyalizm sloganlarını ağırlıklı olarak atmayacağımızı ifade ettik. Yerel Seçim dönemi olduğu için CHP dâhil tüm sol gruplar bu eyleme katıldılar. Cenazeye yaklaşık 50 bin kişi katılmıştı. O yıllarda CHP içinde demokrasi düşüncesini savunan çok insan vardı ve bunlar aynı zamanda partinin de ileri gelenleriydi. Cenazeye katılan herkes kendi sloganlarını haykırdı. Bu arada Nurettin'in naşını koyacağımız araç için Babamın Renault marka arabasını kullandık. Nurettin'i iyi tanıyan babam aracı kendisi vermeyi teklif etti. Cenaze için Ankara, Tokat, Amasya, Çorum ve birçok ilden yoldaşlar ve arkadaşlar gelmiş ve Samsun'u o gün afişlerle donatmıştık. Bu arada sağlığım nedeniyle cenaze törenine kısa süre katılıp eve dönmek zorunda kalmam beni oldukça rahatsız etmiş ama gerçekten de yapacak bir şey de olmadığı için kabul etmişim.

Nurettin her dönem olduğu gibi genç kalanlarımızdandı. Bugün bile onun gibileri her hatırladığımızda, her anma toplantısı ve etkinliği yapıldığında ilk aklıma gelen şeyin güven ve dostluk olduğuydu. Bunu da yaratan şeyin kişilerden bağımsız bir yapılanmanın yani örgütlenmenin olması apayrı bir duygu vermektedir. O insanla ile aynı örgütlenme içinde olmak, o kişilerin yarattığı kitle ve emekçi güvenliğinin ortak bir emek ürünü olmasının ve de böylesi yoldaşlar ile birlikte bir arada olmanın duygularının hala üzerimizdeki önemli bir eksiklik olması da her birinin önemini ayrıca göstermektedir. Her biri devrimin, örgütün ve mücadelenin sönmeyecek ışıklarıdır.

Nurettin'in şahsında tüm yitirdiğimiz genç kalanları sevgi ve saygı ile anıyorum.

Devrimci duygularımla,

Atilla Altaylı – 18 Kasım 2010